

Lyra Hopeanuoli.

Ella Paldanius

”Kaikki on hyvin, tuntuu kun olisin taivaassa... Näen vanhempani, he näyttävät niin iloisilta... Heillä on lahja minulle, ihmettelen, mikä se voisi olla... Se on kissa, niin kaunis ja suloinen, tumma kuin syvin yö. Se on Herra Keskiyö! Minun paras ystäväni, minun ainoa ystävä... Meillä on päivällinen ja minä näen tati Gracen. Minä pidän hänestä paljon. On perjantai ja minun vanhempani lähtevät ulos. Tati Grace pitää minusta hyvää huolta. Meillä on niin hauskaa yhdessä... On maanantai-ilta ja minä leikin Herra Keskiyön kanssa. Mutta jokin tuntuu hyvin pahalta... Outo olento on minun ikkunan ulkopuolella... En pidä siitä, se pelottaa minua... Yhtäkkiä kuulen ääniä. Se on äiti, joka huutaa! Tahdon tietää mikä on hätänä. Kirkas valo tulee minun vanhempien huoneesta.. Minä menen lähemmäs... ja lähemmäs.. Äiti... Isä..? Älä kiltti!.. Äiti.. Isi!?”

-Lyra pyydän, kuuntele ääntäni! Kun lasken kolmeen asti sinä tulet heräämään. Yksi... kaksi... kolme! sanoi tohtori Marschel. Lyra avasi silmänsä varovasti. Hän nousi varovasti istumaan. Hän katseli ensin ympärilleen, ihmetellen missä oli, sitten hän muisti että hän oli tohtori Marschelin huoneessa. Lyra vihasi sitä huonetta. Häntä inhotti olla siinä huoneessa. Lyra katsoi Tohtori Marschelia, joka kirjoitti paperilleen jotain.

-Lyra, miten sinä voit? tohtori Marschel kysyi.

-Tunnen kun olisin kuolemaisillani, en ymmärrä miksi sinä teet tämän minulle! Sanoi Lyra kireästi.

-Koita rauhoittua ... Tämä liittyy sinun palautumiseen, sanoi tohtori Marschel. Lyraa alkoi vähän ärsyttää.

-Palauttamiseen?! Etkö tajua? Vanhempani ovat kuolleet.! Sanoi Lyra vihaisena.

-Ymmärrän tunteesi Lyra. Kaikki muuttuu paremmaksi pian taas, minä lupaan sen! Sanoi tohtori Marschel hellästi.

-Paremmaksi? No anna minun mennä! Se olisi parempi, Lyra sanoi.

- Sinun ei tarvitse kertoa minulle miten teen työni. Mutta, nyt minulle on sinulle jotain Lyra, sanoi tohtori Marschel.

-Vai niinkö? Sanoi Lyra kireästi.

-Näetkö tuon pöydän tuolla, siellä on yksi lahja sinulle. Ota se! sanoi Tohtori Marschel.

Lyra nousi varovasti sängystä, koska hänen jalkansa olivat vähän puutuneet. Sitten hän käveli pöydän luo ja otti lahjan. Hän avasi lahjan. Se on pieni laukku. Siinä oli hieno kukka keskellä.

-Tämä laukku oli minun äitini. Lyra sanoi surullisesti. Hän avasi laukun ja huomasi että laukun sisällä oli pieni lappu. Siinä luki ”Rakkain Lyrani. Tässä on tämä pieni laukku, josta pidät paljon. Ajattelin, että haluaisit sen. Kun ajattelin sinua, muistin että sinä tykkäät keräillä asioita, joita löydät maailmalta. Niin pidä tästä laukusta hyvää huolta! Älä unohda, että sinun luovuus on sinun mahtavin lahja jonka olet saanut. Rakkaudella, Täti Grace.”

-Hän on sinusta huolissaan, sanoi tohtori Marschel. Kun Lyra oli lukente valmiiksi lapun, hän halusi kovasti päästä kotiin täti Gracen luo.

-Minäkin olen huolissani hänestä, koska minä en ole hullu ja olen vielä täällä! Sanoi Lyra kireästi.

-Lopeta! Olet pois tolaltasi, nuori neiti. Sanoi tohtori Marschel kireästi.

-Hmph! Saanko mennä huoneeseeni? kysyi Lyra ärsyyntyneenä.

-Kyllä voit mennä, mutta ennen kun lähdet sinun pitää ottaa sinun lääkkeesi. Sanoi tohtori Marschel. Lyra säikähti.

-En tahdo enää lääkkeitä! huusi Lyra.

-Sitä kutsutaan Duotiiniksi, ja se tekee sinusta rauhallisemman. Mary olemme valmiita! sanoi tohtori Marschel. Yksi sairaanhoitajista tuli sisään, ja hänellä oli Duotiineja.

-Onko tänään mitään uutta tohtori? sanoi sairaanhoitaja.

-Ei oikeastaan. Samoja reaktioita kuin ennen, sanoi tohtori Marschel.

-Vai niin... Tässä Lyra, ota lääkkeesi nyt, sanoi sairaanhoitaja. Lyra käveli hitaasti ja söi lääkkeen nopeasti, ettei hänen tarvitsisi maistaa sitä. Mutta parin sekunnin päästä Lyraa alkoi huimata ja hän alkoi kuulla ääniä.

-En voi niin hyvin.. Sanoi Lyra heikosti. Sitten hän pyörtyi maahan.

-Voi ei, vie hänet takaisin huoneeseen, äkkiä! Ja Mary, älä anna Lyran ottaa tätä lääkettä enää! Sanoi Tohtori Marschel.

Ole varovainen, Lyra Hopeanuoli... Jos sinä jätät hullujen talon... Minä jahtaan sinua, otan sinut kiinni ja vien sinut sisinpään hulluuteen.

Lyra herää! Sinun luovuus auttaa sinua pakenemaan... Minä, Herra Keskiyö odotan sinua metsässä... Rakastan sinua!

Luku 1.

Minun tylsä päivä.

Lyra nukkui hänen omassa huoneessaan. Hän alkoi hitaasti herätä. Hän avasi silmänsä ja nousi ylös sängystä. Mietittyään hetken hän ajatteli:

-Minun on karattava täältä! En enää jaksa olla täällä! Minun pitää etsiä Herra Keskiyö ja lähteä kotiin Täti Gracein luo. Tänä yönä..., sanoi Lyra. Hän katsoi ympärilleen ja huomasi lapun seinässä. Lapussa luki "Lyra Hopeanuoli. Tämä potilas löytyi lähellä Lexingtonin lasten mielisairaala. Merkki: Psykoosi. Hopeanuoli perhe tragediaan. Yksityiskohdat: Jätetty pois. Hoito: Tohtori Tobias Marschel on yrittänyt erikoisia lääkityksiä ja kaikki ovat peruttu sivuvaikutusten takia." Lyra oli hämmästynyt.

-Psyykki mitä? Tämä on kaikki valetta! Minä lähden kotiin heti! Lyra päätti.

Lyra piti etsiä ensin avain Tohtori Marschelin huoneeseen, koska avain ulos mielisairaala oli siellä. Hän meni ulos huoneestaan salaa. Sitten hän huomasi yhden sairaanhoitajista, joka istui pöydän ääressä ja kirjoitteli jotain. Lyra meni hänen luokseen.

-Päivää, Lyra sanoi ystävällisesti.

-Oh Lyra, olet hereillä, hyvä, sairaanhoitaja sanoi.

-Kuinka kauan minä nukuin? Kysyi Lyra.

-Hmm, varmaan pari päivää. Sairanhoitaja sanoi.

-Vai niin... Sanoi Lyra.

-Muuten mitä sinä täällä teet nuori neiti? Eikö Tohtori Marschel:in pitäisi tarkistaa sinua? kysyi sairaanhoitaja.

-Ei... Lyra sanoi.

-Hmph, menepäs takaisin huoneeseesi varmuuden vuoksi, sairaanhoitaja sanoi. Lyra huomasi avaimen hänen pöydällään. Lyra yritti keksiä jotain, että sairaanhoitaja menisi pois pöydän luota.

-Ömmm... Minä tein jotain! Lyra sanoi.

-Näetkö, sinä olet vain täynnä ongelmia! Mitä sinä teit?

-Tuota... Minä taisin vahingossa tiputtaa verhot ikkunasta. Sanoi Lyra

-Vai niin vahingossa, hmph! Minun pitää korjata tämä, seuraa minua, sanoi sairaanhoitaja. Lyra käveli hitaasti sairaanhoitaja takana. Kun he tulivat Lyran huoneeseen, sairaanhoitaja meni lähemmäs ikkunaan ja huomasi että verhot olivat paikallaan.

-Mitä sinä höpiset nuori neiti! Verhot eivät ole tippuneet! sanoi sairaanhoitaja kireästi.

-Ai, mutta minä luulin että tein sen, sanoi Lyra.

-Sinä olet varmasti nähnyt unta... sanoi sairaanhoitaja. Yhtäkkiä yksi toinen sairaanhoitaja tuli sisään ja sanoi:

-Margret! Voisitko tulla kanssani, tarvitsen apuasi!.

-Mmmh, hyvä on. Lyra, pysy huoneessasi, äläkä tee mitään kummuuksia. Molemmat sairaanhoitajat lähtivät pois Lyran huoneesta. Parin minuutin päästä Lyra juoksi sairaanhoitajan pöydälle ja otti avaimen.

-Tämä on se! sanoi Lyra varmana. Ennen kun Lyra meni tohtori Marschelin huoneeseen, kuului joku tuttu ääni.

-Lyra!

-Kuka siellä? sanoi Lyra. Philip ilmestyi esille. Philip oli myöskin potilaana mielisairaalassa.

-Mitä sinä yrität tehdä? Kysyi Philip.

-Kerron, jos lupaat ettet kerro kenellekään, sanoi Lyra.

-Lupaan. Huijasi Philip.

-Minä karkaan pois täältä!.

-Miksi? kysyi Philip.

-Minun pitää löytää Herra Keskiyö ja lähteä kotiin. Minä olen täällä ihan turhaan! Philip oli vähän aikaa hiljaa, mutta sitten Philip katsoi Lyraa vakavana.

-Mutta hän ei halua että sinä lähdet... Sanoi Philip

-Häh? Kuka? Kysyi Lyra.

-Hän... Sanoi Philip. Philip osoitti Lyra:n taakse. Lyra katsoi taakse hitaasti ja näki sen saman oudon olennon kuin sinä päivänä, kun hänen vanhemmat oli murhattu.

-KAIKKI OVET OVAT LUKOSSA. SINÄ OLET MINUN VANKI MINUN PELEISSÄNI... JA KUKAAN EI IKINÄ AUTA SINUA KARKAMAAN... Lyra huusi peloissaan ja pani kiinni korvansa, ettei hänen tarvitsisi kuulla sitä kauheaa olentoa. Hän itki.

-Anna minun olla! Vihaan sinua! Sanoi Lyra. Sitten kun Lyra pääsi tajuihinsa hän tajusi että se oli vaan mielikuvitus.

-Ei! En anna tuon kamalan hirviön estää minua! Lyra sanoi itselleen. Mutta sitten Lyra huomasi, että avain oli kadonnut. Lyra ihmetteli miten se oli mahdollista. Avain oli hänen kädessään. Sitten hän huomasi Philip juoksevan ja avain kädessä.

-Ei! Philip, anna avain takaisin senkin räkänenä! Lyra huusi. Lyra yritti juosta niin nopeasti kun pystyi, Philip oli aika nopea. Mutta sitten yhtäkkiä tohtori Marschel ilmestyi ja näki Lyran. Hän näytti vihaisen näköiseltä. Lyra oli hiljaa ja yritti kävellä hitaasti pois.

-Lyra Hopeanuoli! Sanoi Tohtori Marschel.

-Niin Tohtori... Sanoi Lyra pettyneenä.

-Lähditkö huoneestasi ilman lupaa nuori neiti? Se ei ole kilttiä Lyra. Sanoi Tohtori Marschel. Lyra yritti keksiä syyn äkkiä.

-Mutta minulla on nälkä tohtori! En ole syönyt pitkään aikaan. Huijasi Lyra.

-Minä en kuuntele sinun tekosyitä nuori neiti, sanoi tohtori Marschel.

-Pyydän tohtori! Anna minun mennä syömään, olen niin nälkäinen.

-Sinun pitää oppia miten kuunnellaan niitä, jotka ajattelevat sinun parastasi, sanoi tohtori Marschel.

-Tietenkin tohtori! Läksy opittu! sanoi Lyra ylpeänä.

-Älä vaan tee tuota taas, Lyra. Noniin, menepäs siitä syömään ja mene sitten takaisin huoneeseen. Lyra nyökkäsi ja lähti ruokasaliin. Mutta Lyraa ärsytti, että hän ei saanut Philipiä kiinni. Nyt Philip oli varmaan piilottanut avaimen jonnekin, ajatteli Lyra. Hänellä ei myöskään ollut aikaa tällaisiin leikkeihin. Lyra päätti ensin syödä, ennen kun hän lähtisi etsimään avainta. Ruokasalissa ei ollut niin paljon ihmisiä. Siellä oli vaan yksi sairaanhoitaja, Isabelle ja Oliver. Lyra meni istumaan Isabellen viereen. Isabelle ei ollut yhtä hullu kuin muut lapset, hän on varmaan amalla tasolla kuin Lyra. Mutta Isabelle luuli, että hän oli muka taikuri. Tänään ruokana oli kaurapuuroa. Lyra vihasi kaurapuuroa, mutta hän silti söi sitä. Sitten Isabelle alkoi katsoa Lyraa.

-Psst! Sanoi Isabelle.

-Mitä? Kysyi Lyra.

-Älä puhu niin kovaa! Sanoi Isabelle.

-Hyvä on. Mikä on? Kysyi Lyra.

-Haluaisitko nähdä yhden jännän jutun, jonka itsen loin.

-Ooh! Haluan! Näytä! sanoi Lyra innostuneena. Isabelle otti taskustaan yhden tabletin, jossa oli sinistä ja punaista väriä.

-Se on nukkuma tabletti ja se saa jokaisen nukahtamaan! Sanoi Isabelle ylpeänä.

-Ihanko totta? Mahtavaa! Sanoi Lyra.

-Haluatko sen? Sanoi Isabelle.

-Oletko varma? Kysyi Lyra.

-Joo joo varmasti, ota se nyt! Mutta hitaasti. Sanoi Isabelle. Lyra otti tabletin ja tutki sitä vähän aikaa. Sitten hän pani tabletin hänen laukkuunsa. Lyra tunsu olonsa iloiseksi. Koska näin hän pani ihan ensimmäisen tavaran hänen äidin kassiin, ja Lyra tunsu olevansa iloinen siitä.

Kun Lyra oli syönyt, hän lähti etsimään Philipiä. Lähtiessään ruokasalista, hän kuuli Philipin ääntä. Lyra meni äkkiä oven takaa ja kuunteli. Se kuulosti siltä että Philip puhui vahtimestarin kanssa. Lyra katsoi varovasti ja näytti siltä että Philip antoi avaimen vahtimestarille. Lyra hämmästyti ja ihmetteli miksi Philip antaisi avaimen vahtimestarille.

-Tuo pikku huijari! Minä en ikinä luota häneen! päätti Lyra. Kun he olivat puheneet valmiiksi, Philip käveli takaisin huoneeseensa. Lyra ajatteli miten hän saisi avaimen takaisin. Hän ei oikein keksinyt mitään, millä huijaisi vahtimestaria. Sitten hän päätti vaan kysyä vahtimestarilta, jos hän saisi avaimen takaisin. Lyra käveli hitaasti vahtimestarin luo ja kysyi.

-Herra vahtimestari, sanoi Lyra.

-Mitä haluat kakara? kysyi vahtimestari.

-Tuo avain jota pidät, se on minun. Saisinko sen takaisin? Kysyi Lyra.

-Hmph enpä usko! Tuo poika sanoi, että en antaisi sitä sinulle, sanoi vahtimestari.

-Pyydän, se avain on hyvin tärkeä minulle. Huijasi Lyra.

-Hmmm, hyvä on. Jos annat minulle suukon poskelleni, sanoi vahtimestari.

-Hyi, en ikinä. Sinä saat pussata omaa pyllyäsi! sanoi Lyra. Lyra käveli pois. Hän ei todellakaan halua pussata ketään jota ei tunne. Lyra meni takaisin ruokasaliin ja istui alas. Hän yritti miettiä jonkun toisen ratkaisun. Hän mietti ja mietti, mutta ei keksinyt mitään. Sitten ruokasaliin tuli toinen sairaanhoitaja ja puhui yhden toisen sairaanhoitajan kanssa. Lyra kuunteli mitä he puhuivat.

-Maria?

-Niin Margret?

-Voisitko antaa vahtimestarille kahvia? Minun pitää hoitaa muita asioita.

-En pysty, minun pitää lapsia silmillä. Lyra kuunteli kiintoisana. Ja sitten hän keksi keinon huijata vahtimestaria. Hän käveli yhteen pöytään missä oli kahvia. Lyra kaatoi kahvia valkoiseen kuppiin ja otti kassinsa esiin. Hän otti kassista hänen unilääke tablettinsa, jonka oli saanut Isabellalta. Hän tiputti sen kahviin ja sekoitteli sitä lusikalla.

-No niin! Sanoi Lyra valmiina. Lyra piilotti kupin, jotta sairaanhoitajat eivät huomaisi. Sitten kun hän oli poissa ruokasalista, hän otti kupin esiin ja alkoi kävellä hitaasti vahtimestarin luo.

-Tässä on teidän kuuma kuuma kahvi herra. Sanoi Lyra ystävällisesti.

-Mistä tiesit että halusin kahvia? Kysyi vahtimestari ihmeessä.

-Yksi sairaanhoitajista pyysi minua antamaan sinun kahvisi sinulle koska he ovat laiskamatoja. Sanoi Lyra.

-Niinpä niin... Noh kiitos nuori neiti. Hän hymyili Lyralle. Lyra pyöritti silmiänsä ja käveli pois. Hän meni yhteen nurkkaan piiloon ja kuunteli jos vahtimestari joisi kahviensa. Kuului, että jokin tippui. Lyra katsoi varovasti ja näki vahtimestarin makaavan lattialla, hän nukkui. Lyra käveli hitaasti ja tarkisti jos vahtimestari todellakin nukkui.

-Vau! Mahtavaa, Isabelle oli oikeassa. Toivottavasti hän nukkuu kauan. Sanoi Lyra. Sitten Lyra otti hänen taskustaan avaimen ja juoksi Tohtori Marschel:in huoneeseen. Kukaan ei ollut lähistöllä eikä Philipiä näkynyt. Lyra oli helpottunut. Hän käveli ovelle ja avasi oven. Kukaan ei ollut huoneessa. Sitten kun Lyra pääsi sisään, hän näki avaimen ulos mielisairaalasta Tohtori Marschel:in pöydällä. Hän otti avaimen ja tanssi iloisena. Hän vihdoinkin voi päästä pois sieltä. Mutta ennen kun hän aikoisi mennä ovelle hän huomasi Philipin seisovan oven ulkopuolella.

-Unohdettu tyttö ilman perhettä ja kissaa, kuolee kun kuu saapuu. Sanoi Philip.

-Philip? Mitä tarkoitat? Kysyi Lyra. Mutta sitten Philip pani oven kiinni.

-Voi ei! Philip! Huusi Lyra. Ovi oli lukossa. Philip oli lukinnut oven. Lyra yritti koputtaa ovea kovaa, että joku kuulisi hänet. Mutta kukaan ei kuullut häntä eikä tullut avamaan ovea. Lyra oli paniikissa.

-Hyvänen aika! Mitä minä nyt teen. En pääse pois täältä. Sanoi Lyra huolestuneena. Lyra katsoi ympärilleen jos hän voisi löytää toinen tie ulos. Sitten hän näki venttiilin. Se oli sopivan iso, siinä pystyisi ryömiä. Hän rikkoi venttiilin luukun ja katsoi sisään.

- Toivottavasti pääsen pois tätä kautta, sanoi Lyra. Hän meni venttiilin sisään ja ryömi eteenpäin. Sillä aikaa Lyra ajatteli miksi Philip huijasi häntä. Mitä hän oli tehnyt Philipille pahaa, Lyra ajatteli. Sitten Lyra huomasi valoa. Se oli hänen edessä.

- Voiko tuo olla ulos käynti? Lyra ihmetteli. Lyra ryömi eteenpäin ja eteenpäin. Sitten hän oli ulkona. Lyra pääsi Mielisairaalasta.

-Jippii! Pääsin pois, ihanaa! Lyra sanoi iloisena. Hän tanssi hänen ilo tanssinsa. Mutta sitten hän kuuli larmin. Se larmi tarkoitti että joku potilas oli karannut.

- Oh ouh! Paras häipyä täältä. Sanoi Lyra. Mutta ennen kun hän alkoi juosta pakoon, hän kuuli tutun äänen taas. Se oli se outo olento. Hän katsoi Lyra:a vihaisena ja samalla nauroilikeästi.

- SINÄ TAITAVA PIKKUTYTTÖ... LUULETKO TODELLA ETTÄ VOIT PAETA!?
Outo hirviö huusi. Lyra kiljui ja yritti juosta pakoon mutta hirviö otti hänen jalasta kiinni.

- Päästä irti senkin Mörkö!! Huusi Lyra ja potkaisi hirviötä. Mutta hirviö ei sanonnut mitään ja käveli eteenpäin. Mutta sitten yhtäkkiä hirviö pysähtyi ja hän alkoi täristä ja päästi Lyrän jalkaa.

-MITÄ!? EI SE VOI OLLA... EIII!! Huusi hirviö ja katosi. Heti kun Hirviö oli kadonnut, Lyra yritti juosta pois sieltä. Sitten hän kaatui maahan ja satutti poskensa. Lyralla oli hirveä hätä, että ei pääsisi pakoon. Mutta sitten hän kuuli jonkun robotin. Se oli kissa robotti. Sillä oli yksi silmä ja kaksi rengasta sen jaloissaan.

- Sinä olet rakas ystäväni. Bip, bip! Brmm! Jos haluat halata minua, yritä ottaa minut kiinni! Brmmmm, bip! Sanoi robotti kissa. Sitten se alkoi liikkua ja meni labyrinttiä vastaan. Lyra ihmetteli mitä robotti kissa tarkoitti. Sitten Lyra päätti seurata robotti kissaa labyrinttiin. Hän tunsi että robotti kissa oli täällä auttamassa Lyraa pääsemään pakoon. He kävelivät labyrinttiä kohtaan. Lyraa vähän pelotti. Hän ei pidä labyrinteistä, koska häntä pelotti ettei hän pääsisi sieltä ikinä pois. Mutta Lyra luotti robotti kissaan ja meni hänen takanansa. Kun he pääsivät sisään, Lyra seurasi vain robotti kissaa. Sitten Lyra kuuli ääniä taas. Mutta tällä kertaa hän näki ketkä tekivät näitä ääniä. Ne oli mustia mörköjä. He oli täynnä mustaa ja heillä oli valkoiset silmät. Sitten kun Lyra huomasi heidät, hän alkoi juosta pakoon. Hän juoksi ja juoksi. Hän katsoi varovasti taakse ja huomasi että möröt seurasivat häntä. Lyra yritti juosta nopeammin, mutta tunsi siltä että he saisivat hänet kiinni. Lyra alkoi itkeä ja ajatteli hänen vanhempiansa ja toivoi että he auttaisivat häntä. Lyra kaatui maahan. Hän yritti nousta, mutta hänen voimansa oli loppunut. Nyt möröt saavat hänet kiinni, hän ajatteli.

- Äiti... Isi... Apua! Sanoi Lyra ja itki.

- Bip Brmmmm Bip! Toivo ei ikinä kuole biip! Sanoi robotti kissa. Lyra katsoi eteen ja näki robotti kissan joka yritti auttaa Lyra:a. Sitten Lyra tunsi että toivoa on vielä.

- Ei! En voi antaa periksi nyt! Herra Keskiyö odottaa minua metsässä! Sanoi Lyra. Hän nousi ylös ja jatkoi seurata robotti kissaa. Hän yritti olla pelkäämättä ja yritti miettiä Herra Keskiyötä. Lyra lupasi itselleen, että hän löytäisi Herra Keskiyö ja menisi kotiin Täti Gracen luo, ja sitä lupausta hän ei voisi rikkoa nyt.

Sitten robotti kissa pysähtyi. Lyra katsoi eteen. Edessä oli viemäriputki. Robotti kissa osoitti hänen tassullaan viemäriputkea ja Lyra meni lähemmäs putkea.

-Viekö tämä viemäriputki minut Herra Keskiyölle? Kysyi Lyra ja osoitti viemäriä. Robotti kissa nyökkäsi ja osoitti viemäriä. Lyra katsoi taakse ja hän kuuli että Möröt tulevat lähemmäs. Sitten Lyra hyppäsi viemäriin ja kiitteli robotti kissaa. Sitten hän alkoi ryömi eteenpäin.

Lopussa, löydät yön pahoja otuksia. He jahtavat sinua, he nauravat sinulle... Mutta siellä tulee aina olla hyvä puoli. Kissa täynnä hyvää ja rohkeutta... on aina sinun oppaanasi.

Luku 2.

Uteliaisuuden kyky.

Lyra huomasi valoa joka näkyi edessä. Hän alkoi ryömiä nopeammin ja valo voimistui. Kun Lyra oli ihan edessä, hän huomasi että hän oli metsässä. Oli pimeää ja vähän kylmä, mutta Lyra pärjäisi kylmässä.

-Hmm... Toivottavasti vartijat eivät löydä tätä putkea, sanoi Lyra. Hän hyppäsi pois viemäristä ja katsoi ympärilleen. Hän kuuli tavallisia metsän ääniä, hän piti niistä. Ne olivat hänestä rauhallisia, aamulla ja yöllä. Hänestä tuntui siltä että kaikki huolet olivat poissa ja että kaikki tulee olemaan kohta olla hyvin taas. Hänen pitää vaan etsiä Herra Keskiyötä ja lähteä sitten kotiin Täti Gracen luo.

Lyra alkoi kävellä metsässä ja etsiä Herra Keskiyötä.

-Herra Keskiyö! Oletko täällä? Lyra huusi. Mutta hän ei kuullut mitään. Lyra ei edes haistanut Herra Keskiyötä. Sitten Lyra näki jonkun valon. Se tuli yhdestä puusta joka oli hänen edessä. Hän juoksi puun luo ja huomasi että puussa oli jättiläisperhosia. Heillä oli hienot siivet ja heillä oli pitkät hiukset. Näytti siltä että heidän hiuksensa olivat kiinni puiden oksissa. Lyra meni lähemmäs puuta. Sitten hän huomasi avaimen, joka roikkui yhdessä oksassa. Lyra halusi avaimen. Hän yritti ottaa avaimen, mutta sitten yksi perhosista tuli hänen eteensä.

-Uteliaisuus on tuomittu! Kirottu, uteliaisuus! Sanoi perhonen.

-Oh? Minä tykkään olla utelias, miten muuten voisit tietää asioista? Muuten... Miksi ette anna minun ottaa tuota avainta? Mitä olette? Kysyi Lyra.

-”Mikä” on oikea kysymys, mutta ”Miksi” olisi sopivampi! Sanoi perhonen.

-Minulla ei ole aikaa herra. Minä vain tahdon avaimen, siinä kaikki! Sanoi Lyra.

-Ah! Mutta avain ei ole meidän! Ja se ei ole sinunkaan varmasti! Sanoi perhonen.

-Onhan aina hyvä olla ylimääräinen avain, erityisesti, jos sinä tarvitset avata jotain. Sanoi Lyra.

-Emme vähempää välitä, Sanoi perhonen.

-Olette hyvin rehellinen, Pidän siitä! Olen ihminen. Lyra. Hauska tavata! Sanoi Lyra ystävällisesti.

-Kiintoisaa... Kerro lisää! Sanoi perhonen.

-Minulla on kissa! Tai minulla oli ennen. Se on poissa, minun pitää etsiä hänet ja äkkiä! Sanoi Lyra.

-Niinkö? Sanoi perhonen.

-Kyllä! Saisinko avaimen nyt? Kysyi Lyra.

-Kuuntele, ihminen Lyra, me tulemme etelästä... Lentelemme niin kuin aina. Ja yksi meistä kiinnostui tästä avaimesta! Ja nyt olemme juuttunut tähän puuhun kiinni... Ja koska meillä on pitkät hiukset, emme pääse pois. Sanoi perhonen.

-Eli te olette myöskin uteliaita! Miten voin auttaa? Kysyi Lyra.

-Me joskus jäämme kiinni puihin, mutta meillä on eräs asia joka auttaa meitä. Kaunis kampa, kampa joka saa meidän hiukset irti joka kerta, kun me jäämme kiinni johonkin. Sanoi perhonen.

-Hyvä on, no miksette harjaa teidän hiuksianne? Sanoi Lyra.

-Siinä on yksi ongelma! Yksi likainen rosvo varasti sen, koska se oli kaunis! Ja nyt olemme ikuisesti jumissa. Jos löydät kamman niin saat avaimen, sovittu? Sanoi perhonen.

-Sovittu! Mutta miltä se näyttää? Kysyi Lyra.

-Se on rotta! Likainen rosvo, rotta varasti kamman. Pyydän, vapauta meidät uteliaisuudesta! Sanoi perhonen.

-Toivottovasti rotta ei ole päässyt pitkälle. Minä löydän hänet! Sanoi Lyra.

-Me odotamme... täällä. Sanoi Perhonen. Lyra alkoi kävellä metsään ja etsiä rottaa. Hän katsoi puskista ja puista, mutta rottaa ei näkynyt missään. Sitten Lyra kuuli jonkun kuorsaavan. Se oli jätti muurahainen joka nukkui. Hän näytti hyvin vanhalta, hänellä oli valkoinen parta pitkä keppi kädessä. Hänen vieressään oli kuoriaispossu. Kuoriaispossu nuuski maata eikä liikkunut. Lyra nauroi. Hän tykkäsi että se oli hauskan näköinen kun nuuski sen nenällä. Sitten Lyra meni lähemmäs jättiläismuurahaista. –Anteeksi, herra muurahainen. Sanoi Lyra.

-Zzzzz... Sanoi herra muurahainen. Lyra nauratti kun herra muurahainen kuorsasi. Se kuulosti siltä että hän pieraisee, Lyra mietti. Lyra halusi herättää herra muurahaista. Sitten hän huomasi sulan, joka oli maassa. Lyra otti sen ja kutitti herra muurahaista.

-Waah! Kuka siellä on? Sanoi herra muurahainen.

-Oh anteeksi herra muurahainen mutta, oletteko oikea? Kysyi Lyra.

-Argh! Te kysytte aina samaa asiaa. Aina! Sanoi herra muurahainen.

-Aina? Mitä tarkoitatte "Aina"? Kysyi Lyra.

-Tottakai minä olen oikea... Mistä sinä tulit pikkuinen? Kysyi herra muurahainen.

-Oh, minä karkasin Mielisairaalasta... Mutta pyydän, älä kerro kenellekään! Sanoi Lyra.

-En kerro, älä huoli pikkuinen. Mutta miksi olet täällä metsässä? Kysyi herra muurahainen.

-Minun kissani on täällä jossain metsässä ja minun pitää etsiä hänet! Sanoi Lyra.

-Kissan?... Sanoi herra muurahainen.

-Kyllä herra, musta kissa jolla on isot kristallin siniset silmät! Herra Keskiyö. Sanoi Lyra.

-Vai niin... Pyydän anteeksi pikkuinen. Sanoi herra muurahainen.

-Oh, ette siis ole nähnyt häntä? Kysyi Lyra

-Se sattuu olemaan, että kissa on syöty... Sanoi herra muurahainen.

-Syöty?! Mitä tarkoitat? Kysyi Lyra.

-Musta kissa, joka tuli kiireellä minua kohti! Otin sen kiinni ja annoin sen minun kuoriaispossulleni. Minun raukka kuoriaispossuni ei ole syönyt päiviin! Mustikka aika oli ohi ja me söimme ne kaikki! Sanoi herra muurahainen.

-Lopeta! Etkö tajua? Herra Keskiyö on minun ainoa ystävä joka minulla on! Pyydän, kerro että te vitsaillette. Sanoi Lyra täynnä kyneleinä. Herra muurahainen yritti piristää Lyra:a

-Oh, pieni tyttö! Älä itke! Voin laulaa sinulle laulun jos haluat kuulla. Sanoi herra muurahainen. Lyra istui alas ja itki.

-Mitä minä nyt teen? Ette tiedä miltä tuntuu olla yksin! Sanoi Lyra vihaisena.

-Kyllä minä tiedän, kyllä. Minä olen se ainut elossa... Anna minun auttaa sinua. Sanoi herra muurahainen.

-Miten te voitte auttaa minua? Kysyi Lyra.

-Ruoansulatus ei ole niin nopea tiedätkös? Ehkä hän on vielä elossa sisällä kuoriaispossun mahassa. Sanoi herra muurahainen.

-Mitä minun pitäisi tehdä? Pitäisikö minun saada kuoriaispossun oksentamaan? Kysyi Lyra.

-Tapa kuoriaispossuni! Hän on minun ainoa ystäväni joka minulla on, mutta minä tarvitsen lihaa... Sanoi herra muurahainen.

-Haluan tietää, jos Herra Keskiyö on vielä elossa. Sanoi Lyra.

-Tee se! Voit tappaa minun kuoriaispossuni. Ja minä, mahtava Antonia saan syödä lihan! Sanoi herra muurahainen.

-Mutta miten tapan sen? Kysyi Lyra.

-Ota kirveeni, sillä voit tappaa sen! Sanoi herra muurahainen. Lyra tunsu surulliseksi itsensä.

-Oletteko varma tästä? Kysyi Lyra huolestuneena?

-Olen... Sanoi herra muurahainen. Lyra nyökkäsi. Lyra otti kirveen, joka oli maassa. Hän käveli hitaasti kuoriaispossun taakse.

-Olen pahoillani... Sanoi Lyra. Sitten Lyra pani silmänsä kiinni ja iski kirveellä kuoriaispossun selkään. Sitten Lyra avasi silmänsä varovasti ja huomasi että siellä ei ollut Herra Keskiyö! Se oli rotta. Rotta tuli ylös mahasta ja pesi itseään. Sitten kun rotta oli pessyt valmiiksi, hän meni Lyran luokse ja sanoi.

-Oh, neiti! Pelastitte minut kurjuudesta, tuhannet kiitokset! Sanoi rotta.

-Mutta missä Herra Keskiyö? Sanoi Lyra pettyneenä.

-Oletan että olette pettynyt neiti. Ketä te etsitte? Kysyi rotta.

-Minun kissaani! Minun kaunis kissani, Herra Keskiyö! Sanoi Lyra.

-Oh, neiti. En ole niin ihastunut kissoihin tiedätekös? Yksi musta kissa jolla oli isot kristallin siniset silmät yritti ottaa minut kiinni! Sanoi rotta.

-Oikeasti? Minunkin kissani on musta... Odota! Ehkä se on minun kissani! Sanoi Lyra.

-Oh, neiti! Jos hän on se, hän isossa pulassa! Sanoi rotta.

-Kerro, milloin näit hänet viimeksi? Kysyi Lyra.

-Voin näyttää teille! Seuratkaa minua. Se ei ole kaukana täältä. Sanoi rotta. Rotta alkoi kävellä eteenpäin ja Lyra meni hänen perässään. Lyra katsoi mitä herra muurahainen teki ja näytti siltä että hän söi kuoriaispossua. Lyra tunsu surulliselta herra muurahaisen takia että herra muurahainen oli pakko syödä hänen ainoa ystävänsä. Mutta Lyra ei voinut tehdä asialle mitään.

Rotta toi Lyran isolle kaivolle. Kaivon päässä oli lukko. Lyra ihmetteli miksihän siinä oli lukko. Rotta pysähtyi ja sanoi.

-Täällä ollaan neiti. Joku otti hänet täällä... He vain, katosivat! Sanoi Rotta.

-Voi hyvänen aika! Voisitko olla tarkemmin? Kysyi Lyra.

-Toivon että pystyisin neiti... Se näytti siltä, että maa nielaisi heidät. Jos siellä on jotain muuta mitä voin tehdä, niin anna minun tietää. Tulen olemaan täällä, sanoi rotta. Lyra yritti miettiä mitä hän tarvitsi rotalta. Sitten hän muisti että hän tarvitsisi kamman, jonka perhoset tarvitsevat.

-Tuota, oletko sinä se rotta joka varasti yhden kamman? Kysyi Lyra.

-Ah, kamman! Se kaunis, kiiltävä kampa on minulle. Sanoi rotta.

-Voisinko saada sen? Kysyi Lyra.

-Hyvä on... Mutta voisitteko harjata minun turkkiani ensin? Kysyi rotta.

-Hehe, hyvä on. Sanoi Lyra ja kampasi rottaa. Rotta oli iloinen ja kikatti koska rottaa kutitti vähän. Lyra myöskin nauroi. Sitten kun Lyra oli valmis, rotta antoi kamman Lyralle

-Kiitos neiti! Olette hyvin kiltti. Sanoi rotta iloisena.

-Eipä kestä! Sanoi Lyra ja juoksi siihen puuhun jossa oli ne perhoset olivat.

-Tässä on teidän kaunis kampa herrat. Sanoi Lyra ja kampasi heidän hiuksensa. Perhoset näyttivät ilosilta. Ja vihdoinki he pääsivät irti puusta ja sanoivat Lyra:alle.

-Oh, sinä Lyra ihminen! Sinä vihdoinkin teit sen! Toivottavasti avain avaa sen oven jonka toivot sen avaaman. Nyt me lennämme takaisin etelään jälleen! Hyvästi! Sanoivat perhoset ja lensivät pois.

-Oh, kuinka kaunista! Hyvästit kauniit perhoset, pitäkää hyvää huolta itsestänne! Sanoi Lyra ja vilkutti. Sitten Lyra otti avaimen ja käveli kaivolle. Lyra toivoi, että tämä olisi se avain. Hän avasi oven ja ovi aukesi. Siellä oli portaat jotka menivät alaspäin.

-Minneköhän nuo portaat vievät? Ihmetteli Lyra. Hän ajatteli, että jos ehkä portaat vievät Herra Keskiyön luo. Lyra meni kaivon sisään ja käveli portaat alas.

Mikä kiinnostava ovi... Ihmettelen minne se vie minut... Herra Keskiyö? Oletko täällä...?

Kahdenlainen persoonallisuus.

Oli hiljaista. Liiankin hiljaista... Lyra nukkui yhdessä isossa korissa, hän piti myöskin yhden hatun päässä. Lyra alkoi hitaasti herätä ja avasi silmänsä.

-Voi hyvänen aika! Missä minä olen... Sanoi Lyra huolestuneena. Lyra katsoi ympärilleen ja näytti siltä, että tällä kertaa hän oli hienossa keittiössä. Keittiössä oli vaaleanpunainen lattia, keltaiset seinät ja siniset ikkunat. Ihan kuin Lyra olisi nukketalossa. Sitten Lyra huomasi että hänen päässä oli hattu. Hän otti hatun pois päästään ja katseli sitä. Hatussa oli kissan kuva.

-Onpa outo hattu! Sanoi Lyra. Lyra nousi ylös isosta korista ja katsoi ympärilleen. Hän katsoi ikkunasta ja näytti siltä että hän oli yhdessä saareissa.

-Miten pääsin tänne? Muistan että kävelin portaita ja sitten nukahdin... Onpa outoa. Sanoi Lyra. Lyra huomasi että korissa oli yksi lappu. Hän otti lapun. Lapussa luki ” Tervetuloa kotiin ihana kissamme! Toivottovasti pidät sinun uudesta kodistasi. Ole kiltti ja syö oma ruokaasi! Rakkaudella, Mia ja Klara!”

-Nuo tytöt... Varastivatko he minun kissani? Ihmetteli Lyra. Lyra jätti lapun koriin ja jatkoi ympärilleen katselua. Hän katseli kaapeista, jos hän tarvitsisi jotain. Hän huomasi veitsen, ruokasoodan, suolaa ja sokeria ja hunajaa. Sitten Lyra jatkoi keittiön tutkimista. Edessä keittiössä oli uuni, lavuaari ja kaappeja, jotak oli täynnä ruoka tarvikkeita. Lyra huomasi, että keittiössä oli iso punainen pöytä. Sitten Lyra meni sinisestä ovesta ulos ja oli nyt olohuoneessa. Olohuoneessa oli siniset seinät joissa oli vaaleanpunaisia kukkia, iso kaunis pöytä, jossa oli kakkua, keksejä ja teetä, yksi vaaleanpunainen tuoli, paljon kauniita tauluja ja yksi takka.

-Tämä talo näyttää ihan nukketalolta, sanoi Lyra. Lyra katsoi yhtä taulua, jossa oli kaksi tyttöä. Tytöt näyttivät kaksosilta. Mutta kuvassa he eivät näyttäneet niin iloisilta... Lyra katseli yhtä isoa kakkua. Se oli suklaakakku. Lyran teki mieli ottaa yksi pala siitä, ja ottikin..

-Mmmm... Onpa hyvää kakkua! Sanoi Lyra. Sitten Lyra huomasi vaaleanpunaiset portaat jotka meni ylös. Lyraa alkoi kiinnostaa, mitä siellä ylhäällä oli. Hän käveli portaat ylös. Hän tuli pieneen aulaan, jossa oli taulu, siinä taulussa oli yksi vuohi ja mies. Aulassa oli iso kristallilamppu, joka oli vaaleanpunainen. Seinät olivat samanlaiset kuin alhaallakin. Siellä oli myös yksi pieni valkoinen kaappi. Lyra avasi kaapin ja kaapissa oli mustia kynttilöitä. Sitten joku osui Lyran päähän. Lyra ihmetteli mikä se oli. Se oli pitkä naru joka roikkui katossa. Lyra veti narua alas ja siihen ilmestyi tikkaat, jotka veivät vinttiin.

-Tikkaat jotka vie vinttiin. Haluaisin tietää mitä siellä on... sanoi Lyra. Lyra alkoi kiivetä ylös, ja kun hän pääsi ylös, huone oli pilkko pimeä. Mutta Lyra huomasi lampun katkaisijan, joka roikkui katossa, Lyra laittoi valot päälle ja katsoi ympärilleen. Näytti siltä, että vintti oli täynnä nukkeja, vanhoja vaatteita ja yksi häkki, jossa oli pellava. Sitten yhtäkkiä Lyra haistoi tutun hajun. Se oli Herra Keskiyön haju, hän haisi jasmiinin kukalta.

-Herra Keskiyö, oletko täällä kissani? Sanoi Lyra.

-Meow...

-Herra Keskiyö! Älä pelkää! Olen täällä! Sanoi Lyra.

-Lyra? Oletko se sinä...? Voi Lyra!

-Se olen minä! Odota niin otan tämän pellavan pois, niin voin nähdä sinut, sanoi Lyra. Lyra otti pellavan pois häkistä. Se oli Herra Keskiyö! Musta kissa jolla on isot kristallin siniset silmät!

-Oh, Lyra! Olen niin iloinen nähdä sinut! Minulla on ollut sinua niin ikävä! Näin sinusta unta! Ja täällä olet vihdoinkin! Kiitos että et luovuttanut, rakkaani! Rakastan sinua, minun ystävänä! Sanoi Herra Keskiyö.

-Voi minäkin rakastan sinua, Herra Keskiyö! Minullakin on ollut sinua niin ikävä! Sanoi Lyra iloisena.

-Voi rakas Lyrani... Miten sinä löysit tämän paikan? Sen jälkeen kun nuo kaksi ihmistä ottivat sinut metsässä, niin yritin seurata heitä... Mutta vähän aikaa sitten olin eksynyt metsässä. Aistini olivat liian heikkoja seurata sinua... Yritin saada ruokaa, mutta jotain tapahtui... Joku otti minut ja pani minut tähän häkkiin, sanoi Herra Keskiyö.

-Toivoisin, että mikään tästä ei olisi tapahtunut meille, Herra Keskiyö. Minä tulen saamaan sinut pois häkistä! Sanoi Lyra.

-Lyra, olen hyvin väsynyt... Toivoisin että kaikki tämä oli vain pahaa unta... Sanoi Herra Keskiyö surullisena.

-Kaikki tulee pian olemaan hyvin lupaan sen! Sanoi Lyra.

-Lyra, saanko kysyä jotain sinulta. Sanoi Herra Keskiyö.

-Totta kai Herra Keskiyö. Mikä on? Kysyi Lyra.

-Tunsitko minun läsnäolon unissasi? Kysyi Herra Keskiyö.

-Kyllä, minä tunsin sen! Sanoit, että minun luovuus auttaa minua löytämään sinua! Sanoi Lyra.

-Sinun luovuus...? Se ei ollut minä joka puhui sinulle... Luulen että joku on yrittänyt auttaa meitä löytämään toisemme. Joka kerta, kun minulla on ollut unia sinusta, tunsin läsnäolon jostain muusta... Sanoi Herra Keskiyö.

-Niinkö? Minkälainen läsnäolo? Kysyi Lyra.

-Sitä mitä minä tunsin, se ei ollut ihminen... Mutta se oli hyvin rauhallinen ja kiltti. Sanoi Herra Keskiyö.

-No mikä se sitten olikaan, se oli hyvä! Ja se sai meidät takaisin yhteen! Sanoi Lyra.

-Lyra, kuulitko tuon... Kuulitko? Kysyi Herra Keskiyö.

-Oh, yritän, mikä se voisi olla. Mutta nyt yritän etsiä avaimen, jotta saan sinut ulos. Rakastan sinua! Sanoi Lyra. Lyra meni portaista alas ja vilkutti Herra Keskiyölle. Kun Lyra pääsi alas hän etsi, jos kaapissa olisi mitään avainta, mutta ei löytänyt. Lyra meni vaaleanpunaisista portaista alas.

Kun hän pääsi alas, joku istui tuolissa ja joi teetä. Se oli yksi nuori neiti. Mutta näytti siltä että neidillä oli kaksi päätä. Se sai Lyran vähän pelkäämään.

-Oh, hyvänen aika. Te pelästyitte minut! Luulin että kukaan ei asunut täällä. Sanoi Lyra.

-Siinä sinä olet! Olemme odottaneet sinua! Missä sinun pääsi on? Kysyi kaksi päinen nuori neiti.

-Pääni? Minun pääni on siinä paikassa missä sen pitäisi olla! Sanoi Lyra

-Sinä, Arvokas ihminen toisesta maailmasta! Kuka voisi uskoa meihin? Sanoi kaksipäinen nuori neiti.

-Olen erittäin hämmentynyt, neidit... Mistä te oikein puhutte? Kysyi Lyra.

-Lyra Hopeanuoli... Se sinun nimesi, eikö niin? Ja sinun äiti ja isi kuolivat traagisesti... Hyvin kauhea! Eikö niin? Ja nyt tahdot tietää kuka heidät tappoi, eikö niin? Sanoi kaksipäinen nuori neiti.

-Te pelotatte minua... Miten voitte tietää tuon kaiken? Kysyi Lyra.

-Me vaan tiedämme! Meidän pitää tietää! Olemme osa tätä maailmaa. Mutta älä sure. Pahat asiat aina tapahtuu meille. Koko ajan! Sanoi kaksipäinen nainen.

-Toivon, että pääsisin kotiin äidin ja isin luo, sanoi Lyra surullisena.

-Älä toivo asioita, joita ei voi toteuttaa, sanoi kaksipäinen nuori nainen.

-En näe ratkaisuja... Sanoi Lyra.

-Juo teetä ja syö kakkua. Se tekee sinun mielisi paremmaksi, sanoi kaksipäinen nuori nainen.

-Kiitos! Mutta minun pitää tietää. Kuka kertoi kaiken tämän teille? Kysyi Lyra.

-Pelkäätkö sinä pieni Lyra? Kysyi kaksipäinen nainen.

-En! Olen vaan utelias. Olen enemmän hämmästynyt. Sanoi Lyra.

-Et edes ole kysyt sinun kissastasi, Herra Keskiyö:stä! Se on hyvin outoa, että yksi tyttö joka rakastaa hänen kissaansa enemmän kuin mitään muuta maailmassa. Ja silti näytät olevasi niin rauhallinen löytäväsi hänet häkissä... Näлкäinen ja peloissaan.

-Minä rakastan häntä! Ja se siksi minä olen täällä. En tarkoittanut olla epäkohtelias. Sanoi Lyra.

-Haluatko hänet takaisin?

-Kyllä! Toivon todellakin että saisin hänet takaisin! Hän on minun paras ystäväni. Sanoi Lyra.

-Kuinka vanha olet Lyra?

-Olen 11 vuotta!

-Me olemme 16 vuotta. Ja olemme vanhempia kuin sinä ja sinun pitää totella meitä.

-Te ette voi sanoa minulle mitä minä teen, sanoi Lyra vihaisena. Lyra ei pitänyt ihmisistä, jotka komentelivat häntä. Hänestä se oli ärsyttävää.

-Jos et tottele meitä, me tapamme sinun kissasi! Ymmärrätkö?.

-Olette ilkeitä ja myrkyllisiä... Mutta teen mitä käskette. Sanoi Lyra.

-Hyvä... Nyt kuuntele tarkasti mitä sanomme... Pidätkö taikuudesta?.

-Kyllä! Sanoi Lyra.

-Tahdomme että teet taika tempun meihin. Me emme näyttäneet tällaisilta ennen. Ennen meillä oli omat kropat, mutta eräänä päivänä luulimme, että yksi enkeli tuli meille. Mutta se ei ollut enkeli. Hän muutti meidän kropat yhteen, ja nyt tahdomme kostoa.

-Hyvä on, mutta miksi tarvitsette minua?

-Me emme voi tehdä sitä itse, se tappaisi meidät. Kun meidän kroppamme ovat takaisin voimme vihdoinkin kostaa sille raakalaiselle joka teki tämän meille! Resepti on keittiön pöydässä. Hae resepti ja tee mitä se käskee sinua tekemään. Ymmärrätkö, kakara?

-Hyvä on, minä teen sen. Sanoi Lyra.

-Hyvä... Ja Lyra, näetkö tämän avaimen. Voitko tietää mitä se voisi tehdä? Sinä tuhma tuhma tyttö... Hihihih. Kikatti kaksipäinen nainen ja lähti olo huoneesta pois. Lyraa alkoi jännittää vähän. Hän ei ollut varma, jos tämä olisi hyvä idea auttaa heitä. Mutta jos hän tekisi sen, hän saisi Herra Keskiyön takaisin.

Lyra käveli keittiön pöytään ja otti lapun. Lapussa luki "Herätä vanhan menetetty keho. Mitä tarvitset.

1. Konnan sydän.
2. Kissan kynsi.
3. Hiuksia ja kissan verta

4. Ketun silmä.
5. Sammakon limaa.

Tämän on keitettävä kaikki yhdessä , kattila täynnä vettä. Kun olet sekoittanut ja juonut tämän reseptin sano nämä sanat. Mah namn bu cagneis, O! mah nai. Irg bontde ir ibure, esh ibure mon! Cagnei Mabuka, Ibure Fiwernn! Fiwernn!”

Kun Lyra luki reseptin valmiiksi, hän kuuli jonkun kvaakuttavan. Lyra katsoi alas ja se oli konna. Sitten konna hyppäsi ja otti reseptin ja hyppäsi ikkunasta ulos.

-Hei, anna se takaisin! Sanoi Lyra ja meni ikkunasta ulos. Mutta se oli jo liian myöhästä. Konna oli jo heittänyt reseptin veteen.

-Miksi sinä teit noin! Se oli minun ainoa mahdollisuus saada Herra Keskiyö ulos! Sanoi Lyra vihaisena.

-Tyttö! Et voi luottaa noihin noitiin. Jos saat sen taian toimimaan, sinä kuolet! Sanoi konna.

-Häh! Ihanko totta? Sanoi Lyra.

-Juu. Niin tapahtui kun yksi toinen tyttö teki sen. Hän ei onnistunut siihen, niin hän menehtyi. Sanoi Konna.

-No mitä minun pitäisi tehdä sitten? Kysyi Lyra. Konna hyppäsi yhdelle pienelle puulle ja otti yhden lapun.

-Luo tämä! Sanoi konna. Lapussa luki ”Paljastaa todellisen sielun. Mitä tarvitset.

1. Verta , joka tekee tämän reseptin.
2. 5 mustaa kynttilöitä.
3. Tuli tikkuja.
4. Suolaa ja Sokeria.
5. Hiukset siltä henkilöltä jonka haluat lumota.

Piirrä pentagrammi tuskalla. Pane sitten kynttilät yhteen ympyrään ja sytytä ne. Pyydä sen henkilön, jonka haluat lumota istua pentagrammin keskelle. Sitten kaada vettä sen henkilön päälle ja sitten sano nämä sanat.” Bontde ir erkran o ig begram! O! Ibure! Nam Ibure! Irg bontde ir ekan o ir begram! Hofmeh mon dime gohfma! Ibure eg itous ubre bomeg! Bu! Iberum! Isne! O!”

-Tässä on nämä tavarat jota tarvitset. Konna oli tuonut pussin niitä tarvikkeita, joita Lyra tarvitsisi.

-Kiitos herra konna. Mutta mitä heille tapahtuu sitten? Kysyi Lyra.

-Sinä näet myöhemmin, älä pelkää.

-Kiitos. Menen nyt keittiöön, sanoi Lyra ja meni ikkunasta sisään.

Lyra otti kattilan ja pani vettä siihen. Kun kattila oli täynnä vettä, hän laittoi suolaa ja sokeria, naisen hiuksia ja otti omaa verta. Lyra otti veitsen ja vetäisi sillä käteensä. Lyraa sattui kamalasti, mutta hän yritti olla vahva. Hän tiputti vertansa kattilaan ja sekoitti kaikki yhteen. Sitten hän pani kattilan pöydälle. Nyt hänen pitäisi piirtää pentagramin. Piirrettyään ympyrän, hän otti 5 mustaa kynttilää ja sytytti tulitikulla.

Kun kaikki oli valmista, Lyra meni naisen luo ja sanoi.

-Kaikki on valmista! Mennään keittiöön.

-Hyvä! Mennään keittiöön. Kun he olivat keittiössä, Lyra pyysi heitä istumaan pentagrammin keskelle. Kun he olivat istuneet alas, Lyra meni hakemaan potin ja kaatoi potin heidän päälle.

-Ja nytten minä sanon sanat. Bontde ir erkan o ig begram! O! Ibure! Nam Ibure! Irg bontde ir ekan o ir begram! Hofmeh mon dime gohfma! Ibure eg itous ubre bomeg! Bu! Iberum! Isne! O! Sanoi Lyra

Kun Lyra sanoi sanat, maa alkoi vähän keikkua.

-Hetkinen...! Tuo ei ole se lumous! Sinä huijasit meitä! Sitten yhtäkkiä lamput alkoivat välkkymään. Lyra meni oveen taakse piiloon. Sitten Lyra kuuli kun kaksipäisen naisen huutavan ja kiljuvan. Lyraa pelotti. Maan keinuminen loppui, eikä valot enää välkkyneet. Lyra katsoi eteen ja näytti siltä, että kaksipäinen nainen oli kadonnut. Pentagrammikin oli kadonnut. Ainut joka oli jäljellä, oli avain.

Lyra otti avaimen ja juoksi äkkiä vinttiin, niin hän saisi Herra Keskiyön vapaaksi. Kun hän pääsi vinttiin, Lyra henkäisi.

-Lyra rakkaani, mitä tapahtui alhaalla? Kuulin jonkun kiljuvan. Sanoi Herra Keskiyö huolestuneena.

-Ei sillä ole enää väliä, nyt minun pitää saada sinut ulos. Sanoi Lyra. Lyra avasi häkin.

-Se toimi, se toimi! Tule tänne rakkaani, niin saan halita sinua. Herra keskiyö hyppäsi Lyra:n syliin heti kun hän pääsi häkistä pois. Lyra itki täynnä iloa ja surua samalla. Herra Keskiyö:kin itki ja nuolaisi Lyra:n kyyneleitä. Lyra ei ollut ikinä näin iloinen ennen. Vihdoinkin... Lyra ja Herra Keskiyö olivat yhdessä taas.

-Ah, tämä tuntuu niin ihanalta. Olen vihdoinkin vapaa! Kiitos Lyra, minun rakkaani! Rakastan sinua. Sanoi Herra Keskiyö.

-Niin minäkin sinua Herra Keskiyö! Nyt voimme vihdoinkin lähteä kotiin! Sanoi Lyra iloisena.

-Kyllä! Nyt mennään kotiin! Sanoi Herra Keskiyö. Lyra ja Herra Keskiyö kävelivät alas yhdessä ja menivät keittiön ikkunan läpi.

-Herra konna! Minä tein sen! Se noita on poissa! Sanoi Lyra.

-Mahtavaa! Nytten voitte lähteä pois täältä. Sanoi konna.

-Mutta Herra konna, miten pääsemme pois täältä? Kysyi Lyra.

-Näetkö tuon pikku veneen? Ottakaa se! Menkää veneellä tuonne, missä näkyy metsää. Siellä on teidän kotinne.

-Kiitos, herra konna. Kiitos kaikesta, ilman sinua en olisi saanut Herra Keskiyötä vapaaksi.

-Eipä kestä. No, menkäpäs siitä ja menkää kotiin.

-Kyllä! Mennään Herra Keskiyö. Sanoi Lyra.

-Joo, mennään. Sanoi Herra Keskiyö.

Lyra ja Herra Keskiyö hyppäsivät veneeseen ja soutelivat metsän kautta. Lyra vilkutti konnalle ja niin teki Herra Keskiyökin. Konna vilkutti takaisin heille. Lyra ja Herra Keskiyö katsoivat kuuta ja ihastelivat sitä. He tunsivat, että pian kaikki ovat ohi. Kun he pääsivät rantaan, he hyppäsivät pois veneestä ja alkoivat kävellä kotiin.

-Herra Keskiyö, mitä sinä ajot tehdä kun tulemme kotiin? Kysyi Lyra.

-Syön! Syön kunnes vatsani on täynnä! Ja aion nukkua niin kauan. Entäs sinä? Kysyi Herra Keskiyö.

-Haha, minäkin taidan tehdä niin! En voi odottaa, että näen täti Gracen! En ole nähnyt häntä pitkään aikaan! Sanoi Lyra.

-En minäkään. En voi odottaa, kun hän tarjoaa meille ruokaa! Sanoi Herra Keskiyö. Lyra nauroi räkänä ja niin Herra Keskiyö:kin. He tunsivat että kaikki pahat olivat ohi. Mutta Lyra vielä tunsu, että se hirviö tulisi takaisin joku päivänä. Ja seuraavan kerran, Lyra ei pelkäisi enää.

Jatkuu....